

[Steen Folke.]

har villet lave noget realistisk, og vi har som sagt også sympati for det og vil stemme for det. Men når vi ikke har villet være medforlagsstillere, så er det, fordi vi mener, at egentlig er også det, man foreslår genindført nu, for dårligt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ebba Strange) (SF):

Jeg står faktisk i den lidt usædvanlige, men da meget glædelige situation, at jeg kan takke for en stort set velvillig modtagelse af de forslag, som jeg er ordfører for, og som er stillet på tre partiers vegne, nemlig det konservative folkeparti, DKP og socialistisk folkeparti.

Når det er sagt, vil jeg sige, at den mest uforbeholdne tilslutning fik vi sådan set fra kristeligt folkeparti, fra fru Inge Krogh, der umiddelbart sagde, at hun havde sympati for lovforslaget.

Fra venstresocialisterne sagde hr. Steen Folke, at man havde overvejet at være medforlagsstiller, men han mente ikke, at det, de tre partier havde foreslået, var tilstrækkeligt. Til det vil jeg godt sige, at det er ikke for noget af de tre partier tænkt som værende vores hver især individuelle forslag til, hvordan vi skal løse de ældres problemer. Forslaget er stillet i den form, det er stillet, for at det skulle få den effekt, som det har fået, nemlig at vi har fået debatten op igen, at vi har fået de partier, specielt septemberforligspartierne plus fremskridtpartiet, der i fjor stemte for denne lov, til allerede nu at overveje konsekvenserne af den og gøre det godt igen, som de gjorde galt i fjor.

Jeg er helt enig med hr. Steen Folke i, at det ikke skortede på advarsler i fjor, og jeg kan ikke forstå, at det er kommet bag på nogen, at lovforslaget har fået de konsekvenser, det har fået, for det blev sagt meget tydeligt i fjor, at det ville få de konsekvenser.

Det er også blevet bragt ind i debatten en gang imellem – det var hr. Albertsen, der nævnte det først – at lovforslaget havde fået stor presseomtale. Jeg vil godt sige, at det har det nok, men det, jeg egentlig for en gangs skyld vil rose den danske presse for, er, at den på et meget, meget tidligt tidspunkt så, at der her var noget ravsukende galt, og det gjorde den jo, før fru Karen Thurøe Hansen, fru Tove Jørgensen og jeg blev enige om at tage

loven op igen. Jeg vil godt sige, at inspirationen er ligesom gået den anden vej. Vi har haft en meget vågen presse i dette spørgsmål, og det synes jeg vi skal være glade for. Det har været muligt for pressen at få mange sagkyn-dige udtalelser fra folk, der arbejder med dette problem helt tæt inde på livet: overlæger, socialrådgivere, psykologer, folk på forvaltnings-højskolen og andre, der virkelig kender noget til disse problemer. Så sent som i forgårs i Berlingske Søndag sagde Bent Rold Andersen, der jo heller ikke er hr. hvem som helst, i forbindelse med disse spørgsmål, at man ikke kunne være sikker på, at den visitation, der blev foretaget, altid var grundig nok eller rigtig nok, så jeg vil snarere sige, at det er gået den anden vej denne gang.

Så vil jeg også godt – egentlig mest fordi hr. Albertsen nævnte det og jeg var lidt i tvivl om, hvorvidt jeg turde nævne det her fra talerstolen – spørge socialministeren, om det ikke giver hende nogle overvejelser i forhold til regeringen, at man fra Københavns hospitalsadministration faktisk tillader sig at forbyde hospitalsindlagte patienter at udtale sig til pressen. Jeg synes, det er meget stærkt, og hvis ikke det bliver taget op på regeringsplan, må vi jo tage det op på anden måde. Jeg synes virkelig, pressen har været ude for nogle forfølgelser i disse sager, som har været temmelig grove.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det er ikke lovforslaget som sådant, der har vundet den store tilslutning. Det, man har sagt fra septemberforligspartierne – det gælder socialdemokratiet, det gælder venstre, det gælder det radikale venstre, og det gælder centrum-demokraterne – er, at man mener ikke, det er rimeligt at føre loven tilbage til det, den oprindelig var, men man vil godt være med til at se på, hvordan man kan rette de værste følger af loven. Det vil sige, at vi har ikke fået noget tilsagn her i salen i dag om, hvor langt man vil gå fra de partiers side, men man har et tilsagn om, at vi kan drøfte det i udvalget, og det er vi selvfølgelig parate til også fra forslagsstillerens side. Vi er parate til at tage imod det, vi kan få, også på dette område.

Som hr. Albertsen var inde på, fremgår det klart af socialministerens udtalelser sidste år og også af det cirkulære, der har fulgt loven, at socialministeren beder kommunerne om at indsende tal for de personer, loven fra i fjor rammer, og vi er meget spændt på – det er jeg i